

Sygn. akt II CSK 394/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku A.D.
przy uczestnictwie M.D., J.D. i K.D.
o uchylenie aktu poświadczenia dziedziczenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć

rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca powołał przesłanki z art. 398² § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. wskazując na potrzebę wykładni art. 952 § 1 k.c. oraz formułując zagadnienie prawne zawarte w pytaniu, „Kiedy i w jakich okolicznościach można stwierdzić, iż zachodzi przesłanka obawy rychłej śmierci oraz czy można mówić o jej spełnieniu w przypadku świadomości ciągle pogarszającego się stanu zdrowia, który może skutkować śmiercią, czy też zostaje ona spełniona tylko w sytuacji, gdy stan testatora uległ nagłemu pogorszeniu?”.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i przedstawieniu argumentacji prawnej mającej na celu wykazanie, że zagadnienie takie w sprawie wystąpiło i że chodzi o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz że będzie miało znaczenie dla rozstrzygnięcia spraw podobnych, a więc dla rozwoju judykatury (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Wnosząc z kolei o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398² § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący powinien wykazać, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni, podania, na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem wskazanego przepisu oraz przedstawienia argumentacji prawnej świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wymienionych kryteriów. Skarżący obie powołane podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił w ramach wspólnego

wyvodu prawnego, w którym przede wszystkim kwestionował ustalenia faktyczne oraz ocenę dowodów poczynione przez Sąd II instancji, którymi Sąd Najwyższy pozostaje związany. Ponadto, że wbrew twierdzeniom skarżącego obecnie interpretacja art. 952 § 1 k.p.c. oraz przesłanka „obawy rychłej śmierci” nie nastręcza trudności tak w judykaturze jak i doktrynie. Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach wielokrotnie wykladał to pojęcie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 czerwca 1974 r., III CRN 118/74; z dnia 21 maja 2003 r., IV CKN 174/01; z dnia 8 lutego 2006 r., II CSK 128/05; z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 381/07) i skarżący nie wykazał potrzeby uzyskania kolejnej wypowiedzi.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

jw